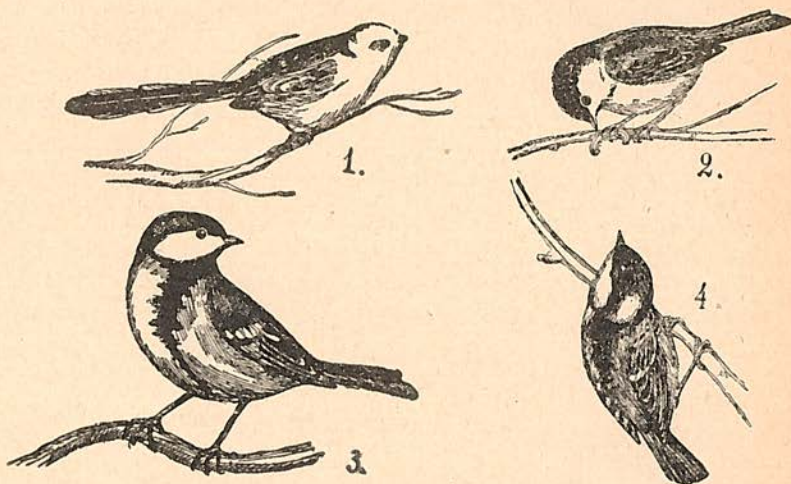

Днесъ тя е приказно хубава. Величествени борове издигатъ върше нагоре. Иглеститѣ имъ листа бѣха побѣлѣли отъ скрежъ. Старитѣ грамадни ели протегнали една къмъ друга своитѣ клоне, цѣли отрупани съ снѣгъ. Тукъ тамъ между тѣхъ се виждаха нѣколко самотни брѣзи. Въ гората бѣше тихо-тихо...

Не се чуваха птичи гласове.

Ние бавно вървимъ по пѣтекката. Но ето изведнажъ отнѣкжде долита звучно, мелодично и звѣнко чирикание. Отначало то се чува отдалече, а следъ това

Разни видове синигерчета

все по-близу и по-близу. Щомъ приближаваме, предъ насъ едно следъ друго се повдига и подхвърква отъ дърво на дърво, отъ клонче, на клонче пѣргава и живо, цѣлъ орлякъ птички. Тѣ изведнажъ изпълнятъ цѣлата гора съ своитѣ чудни гласове, съ своето чирикание и подсвиркване. Коя е тази пѣргава и жизнерадостна дружина? По клонкитѣ на младитѣ борове забелязваме малки птички съ свѣтло-червени гърдички. Отгоре —